

se um Verzeihung bete . . . (er klopft an d'Thüre links)
Emma, Jumpfer Emma!

Emma (kunnt üse).

Ah, Sie sin do? . . . ich gang wieder . . .

Adolph.

Oh, Jumpfer Emma, thàt Se doch nur bliwe, ass
ich mich entschuldige ka . . .

Emma.

No dàne Dummheite, wo Se mir g'sàit hàn, isch's
ferig! . . .

Adolph.

's kunnt jo nitt vo mir . . . 's isch dà alte Rothfuchs,
wo mir das Dings ig'schwätzt hat . . .

Emma.

's isch eithüne . . . Sie hätte's nitt solle glaüwe . . .
ich ha stark im Sinn, wieder heim z'geh! . . . uf jedefall
blib ich nitt do in dem Hüs . . . ich gang geh ne
Zimmer lehne . . .

Adolph.

Ich gang mit Ere . . .

Emma.

Nix do! . . . Sie brüche mir nitt noz'läufe . . . Sie
hàn mich beleidigt!

Adolph (kneit vor se).

Verzeiht Se mir, Emma . . . verzeiht Se mir!

Emma.

's kunnt ebber (se läuft ins Zimmer links).

XIII. Uftritt.

Adolph, Fritz, Herr Rothfuchs.

Fritz (kunnt hinte-n-ine un sieht dr Adolph dert kneie un
's Emma verschwinde un meint, 's seig si Fraü).

Was sin das jetz wieder fir Kumedi?

Adolph (steht uf).

Ah . . . Sie sin's, Herr Fritz? (fir sich) Ich will ere
glich nolaüfe . . .

Fritz.

In wem? . . . im Julie? . . . will's furt? . . .

Adolph.

's geht geh ne Zimmer lehne . . . 's will nimmig do
bliwe . . . ich will em glich nogeh; (fir sich) denn ich
ha Hoffnung . . . viel Hoffnung (er läuft hinte-n-üse un
rennt an dr Herr Rothfuchs).

Herr Rothfuchs (kunnt ine).

Oh! dà Flegel . . . so hätt'sch ne denn arretiert!

Fritz.

Wer, die Jumpfre?

Herr Rothfuchs.

s' isch jo kei Jumpfre! . . .

Fritz.

Isch se g'hirothe? . . .

Herr Rothfuchs.

's isch jo ne Herr!

Fritz.

Was verzähle Se jetz do?

Herr Rothfuchs.

Küm ha-n-i mi Depesche furt g'spediert g'ha, so
kunnt noch e Brief vom Herr Stockfisch mit ere